

til at hindre deres egen Forkyndelse (Afbrydelse af Th. Nielsen). Ja, det er meget rigtigt, den Naade tog Paulus det paa. Han var netop meget bange for at tage imod Gaver, fordi Folk vilde tro, at det var for Pengenes Skyld, han virkede, og han tog aldrig imod Noget, undtagen han var vis paa, at Folk ikke misforstod det. Og der er flere Præster i Folketirken, Gud ske Lov, — ellers kunde den ikke leve — som ere iøvrigt alene for Sagen. Her maa vi tage Hensyn til de Digtige, som leve for deres Kalb, og ikke til Leiesvendene, som komme derind for deres Bekvemmeligheds Skyld, og som ikke ere Christi Efterfølgere men christelige Docenter, — „christelig“ taget i en vis Forstand. For deres Skyld maa man ikke hindre de Andre fra at komme til at gjøre det Gode. Sandheden skal nok aabenbare sig, det behøve vi ikke at være bange for. — Det andet Punkt er Digitaler. De Ord, som bleve udtalte af det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), kan jeg tiltræde. Jeg tror ogsaa, at der ingen Ting vilde være i veien for, at det ordnedes ad administrativt Bei saaledes, at Præsterne kunde være helt fri for at tale over Eigene, naar de Vedkommende ikke ønskede det, og at der meget godt kunde komme en anden Mand til at tale inde paa Kirkegaarden. Jeg kan ikke indse, at der vilde være det mindste Forargeligt for Folketirken i, at en anden Mand end Præsten førte Ordet, og at Præsten kastede Jorden paa. Nu maa Folk kun tale i Hjemmet; paa Kirkegaarden maa de ikke tale. Vi huske jo nok, hvorledes det gik en Mand, da han vilde tale over Søren Kirkegaard. Da fik han en stor Mulk, og han sagde dog ikke andet, idet han stod med „Fædrelandet“ i den ene Haand og „Diebliffet“ i den anden, end: „Jeg har lovet min afdøde Onkel“, sagde han, „at protestere, og derfor gjør jeg det“. Det kostede 100 Rdl., men det vidste han, og han havde lagt Pengene til Side, efter hvad man fortæller, men han havde en Forpligtelse overfor den Afdøde, og den vilde han efterkomme. Saadanne smaa Misligheder kunne findes, men det er ikke Andet, end hvad der godt kunde rettes ad administrativt Bei, naar der er Die for det, og saa kunde Præsteflabet til Gjengjæld faae den nødvendige Frihed til at bevæge sig indenfor Folketirken baade i den ene og i den anden Retning. At Enkelte kunde synes, at de Lønninger, der ere henlagte til dem, ere vel store, og Andre, at de ere vel smaa, skal jeg ikke komme ind paa, men jeg skal dog sige til dem, der synes, at det er vel meget, at vi dog maa gaa ud fra, at der blandt Præsterne virkelig er endel, som ere Christi Efterfølgere og ikke blot Docenter, og dersom de virkelig ere det, kunne vi være overbeviste om, at selv om de have mere end til sig selv, skulle de nok bruge det paa en virkelig god Naade. Jeg synes derfor, at vi ikke skulle være altsor bange i saa Henseende. — Jeg vil

faa gjentage, at jeg tror ikke, at vi skulle udsætte Reformen af Hensyn til disse to Kasser; thi jeg finder virkelig, at det er ligegyldigt, enten det kommer ind i den ene eller den anden Kasse, naar blot Rigsdagen beholder den samme fulde Myndighed, som den hidtil har havt. Der er jo nok Nogle, der sige: Hvorfor gjøre Ministeren det saa mageligt? Nu har han disse 7 Fonds, eller 7 Neder, som det ærede Medlem for Søst Amts 2den Valgkreds (Alberti) talte om, men hvorfor saa ikke ligesaa gjerne lade ham slagge mellem disse 7 Neder, som samle det Hele sammen i een Nede. Fra de 7 Neder kan man ikke faae ham bort, fordi Folkethinget har sat ham fast der, men hvorfor saa ikke ligesaa godt give ham een til? Jeg ser ikke, at der er det Allermindste til Ginder derfor, og jeg finder, at man maa se saaledes paa Spørgsmaalet om disse Kasser, at det kun dreier sig om en Navnevardi, og har man, som sagt, stødt sig paa Ordet „kirkelig Fond“ kan man jo kalde det „det folkekirkelige Statskassesejond“ eller give det et andet Navn. Naar man beholder Tingen, er det jo det Samme med Navnet.

Formanden (A r a b b e): Det ærede Medlem brugte i Begyndelsen af sin Tale en Sammenligning, som jeg vel kunde undlade øieblikkelig at stride ind imod, da det tilstrækkelig fremgik, at der ikke var ment noget Fornærmeligt dermed, men som jeg dog ikke kan lade være at efterstikke den Bemærkning, at den var af mindre god Smag end ønskeligt.

Lund: Den ærede Kultusminister udtalte igaar sin Forundring over, at Høremindretallet i Udvalget havde fravalbet Fordringen om den separate Fond. Det ærede Medlem for Rjøbenhavns 2den Valgkreds (Brig), som ikke kan være tilfede her idag, har anmodet mig om at udtale, at dette Standpunkt er for hans Vedkommende ikke fra igaar eller fra idag, men er et Standpunkt, som han har staaet paa allerede for flere Aar tilbage under Forhandlingerne om de geistlige Lønningslove. Hvad mit eget Standpunkt, min egen Stilling i denne Sag angaar, kan jeg gaa ind paa at fravalbe Fordringen om den separate Fond, hvis denne Indrømmelse fra Høires Side kan føre til, at vi faae en god, geistlig Lønningslov, en geistlig Lønningslov, som jeg for min Part maa kalde god. En geistlig Lønningslov, som kun bevilger de geistlige Embedsmænd meget smaa Lønninger, vil føre til, at der bliver et temmeligt stort Overflud, og naar der bliver et stort Overflud, kan jeg godt forstaa, at det kan være af nogen Vigtighed at staffe sig de bedst mulige Garantier for, at dette Overflud kun benyttes til at fremme kirkelige Diemed. Faar vi imidlertid en geistlig Lønningslov, der giver de geistlige Embedsmænd nogenlunde passende Lønninger, tror